

Arrest

nr. 298 344 van 8 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOUJDAINI *loco* advocaat B. DHONDT en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 9 oktober 2021, dient op 11 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 6 april 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 6 maart 2023.

1.3. Op 19 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 25 juli 2023 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Gazak, district Hesarak, provincie Nangarhar, maar verhuisde in uw kindertijd naar Chamtala, district Koghyani, provincie Nangarhar, waar u zo'n negen jaar, tot aan uw vertrek uit Afghanistan, woonde. Uw vader is chauffeur, en bezit zo'n negentien à twintig jirib landbouwgrond. Sinds lange tijd had uw vader discussies met zijn broer en talib Z.M. over deze gronden, die hij erfde van zijn ouders. Z. vond namelijk dat de verdeling van de gronden niet eerlijk was verlopen.

Zo'n zes à acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan benaderde uw oom Z. u in de madrassa om u over te halen de taliban te vervoegen. U vertelde dit meteen thuis, uw vader zei u te blijven studeren.

Zes dagen voor uw vlucht uit Chamtala benaderde Z. uw vader een eerste keer thuis. Vier dagen later kwam hij opnieuw en gaf een deadline om u te laten aansluiten: was u zich om twee uur niet bij hen komen aanbieden, zou u meegenomen worden. U werd terstond naar uw maternale oom gestuurd en vluchtte uit Afghanistan, ergens begin 2021. U kwam na een reis van acht à negen maanden op 9 oktober 2021 aan in België, waar u op 11 oktober 2021 verzocht om internationale bescherming.

Na uw vertrek uit Chamtala kwam er minstens nog één (derde) huisbezoek en werd er een dreigbrief van de taliban geplakt op uw voordeur in Chamtala.

In de dagen na de machtsovername van 15 augustus 2021, werd uw vader meegenomen door uw oom Z. en enkele taliban. Sindsdien is er van hem geen nieuws. U kwam dit pas vier à vijf maanden later te weten. Uw familie verhuisde kort na de machtsovername uit Chamtala en ging bij uw oom aan moeders zijde wonen.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat u hun aanbod bij hen aan te sluiten weigerde. Bovendien vreest u door de taliban als niet-moslim te worden aanzien omdat uw uiterlijk is veranderd en u in Europa leeft.

Sinds uw vertrek en de verdwijning van uw vader zijn de gronden in handen van uw oom.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara (origineel getoond bij de DVZ, kopie neergelegd op het CGVS); een dreigbrief van de taliban d.d. 29/12/1299 (=20/03/1921); drie documenten die getuigen van een grondaankoop op naam van Lal Mir, d.d. 25/03/1346 (= 15/06/1967), 20/10/1351 (=10/01/1973), 19/04/1358 (= 10/07/1979) (kopies); twee e-mails van uw advocaat met aanvullingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst kan er gewezen worden op uw verklaringen over uw leeftijd. Bij aankomst in België gaf u als geboortedatum 30/04/2005 op, wat na een leeftijdstest uitgevoerd op 04/11/2021 werd gecorrigeerd naar 25/03/2004. Gevraagd op basis waarvan u uw leeftijd aangaf bij aankomst in Europa, zei u dat gewoon te weten en voegde u toe dat de geboortedatum op uw taskara stond (CGVS, p. 7). Echter, gevraagd hoe uw leeftijd dan omschreven was op uw taskara, wist u het niet meer (CGVS, p. 7). Na analyse van uw taskara blijkt dat uw leeftijd niet werd omschreven met een geboortedatum, wel met een beschrijving die stelde dat u volgens de lichaamsbouw twaalf jaar oud was in het jaar 1395. Het is enigszins vreemd dat u sprak over een geboortedatum op uw taskara daar waar een leeftijdsbeschrijving staat. Eveneens raar is dat u in Frankrijk geregistreerd stond

met **1998** als geboortjaar. Gevraagd om uitleg, reageerde u dat u op advies van de smokkelaar deze datum opgaf om in het opvangcentrum te kunnen blijven (CGVS, p. 24). Dat u bewust valse verklaringen aflegde over uw leeftijd gedurende uw verblijf in Europa, en aldus de asielinstanties trachtte te misleiden, geeft uw algemene geloofwaardigheid een flinke deuk. Tijdens het persoonlijk onderhoud voorts gevraagd naar uw taskara, vertelde u dat u noch het origineel, noch een kopie ervan mee had tijdens uw reis (CGVS, p. 4). Op de Fiche NBMV beweerde u niet te weten waar uw taskara was (Fiche NBMV, p. 4). Toch slaagde u erin met de hulp van een vriend in Luik uw originele taskara neer te leggen tijdens uw gesprek op de DVZ, nadat men u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming hierom verzocht had (CGVS, p. 4). Echter, gezien u tijdens het persoonlijk onderhoud het origineel niet kon voorleggen - u dacht dat het niet meer nodig was (CGVS, p. 4) - kan de authenticiteit van dit document niet nagegaan worden, wat afbreuk doet aan de bewijswaarde van uw taskara, temeer daar aan de echtheid van Afghaanse identiteitsdocumenten in het algemeen hoe dan ook weinig geloof worden gehecht aangezien ze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn.

Uw verklaringen omtrent uw familie waren evenmin eenduidig. Zo waren vooreerst uw familiebanden niet coherent uitgezet. Alhoewel u op de Fiche NBMV sprak van uw **paternale** oom genaamd **A.** die commandant was bij de taliban (Fiche NBMV, p. 3), beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw oom bij de taliban **Z.** heette (CGVS, p. 6). Toen verder werd gepolst naar andere **paternale** ooms, stelde u dat **Z.** uw **enige paternale oom** was (CGVS, p. 6). Vervolgens werd gepeild naar uw **maternale ooms**, u zei geen andere ooms te hebben, **Z.** was de enige (CGVS, p. 6). Echter, **Z.** was op de Fiche NBMV de **maternale oom** die uw reis organiseerde (Fiche NBMV, p. 3). Bij de DVZ sprak u dan weer van een **maternale oom K.M.** die voor u uw reis naar Europa organiseerde (DVZ Verklaring, punt 31), en ook later tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u van uw **maternale oom K.** (CGVS, p. 9-10). U werd geconfronteerd met de vastgestelde incoherentie, en reageerde dat u nooit had gezegd dat uw oom **Z.** u hielp bij uw reis (CGVS, p. 24) quod non. Dat u beweerde geen andere ooms te hebben dan **Z.**, noch aan vaders kant noch aan moeders kant, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Uw advocate wierp op dat u dacht dat de vraag of u maternale ooms had die belangrijk waren voor het relaas - vraag waarop u antwoordde dat u geen andere ooms (dan **Z.**) had, hij was de enige (CGVS, p. 6) - nog steeds uw paternale ooms betrof. Deze rechtvaardiging houdt weinig steek, gezien er in afzonderlijke vragen eerst gepeild werd naar uw paternale ooms, waarna er gevraagd werd naar uw maternale ooms. Deze post factum rechtzetting overtuigt aldus geenszins. Voorts is het ook enigszins merkwaardig dat u tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde geen familie in Europa te hebben (CGVS, p. 10), maar u bij uw aankomst in België wel aangaf dat uw vaders neef **R.M.** in Luik woont (Fiche NBMV, p. 3). Verder beweerde u bij aankomst in België geen contact meer te hebben met uw familie (Fiche NBMV, p. 2), maar gevraagd wanneer u uw familie voor het eerst hoorde na uw vertrek uit Afghanistan, luidde uw antwoord toen u in Turkije was, één maand na vertrek (CGVS, p. 10); u hoort overigens uw familie één à twee keer per week (CGVS, p. 9). Dat u omtrent uw familie geen eenduidige verklaringen aflegde werpt opnieuw een schaduw op uw algemene geloofwaardigheid.

Er moet voorts ook gewezen worden op een aantal uitspraken die vraagtekens doen rijzen bij uw beweerde verblijf in Afghanistan tot 2021. U legde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud namelijk een nog niet eerder in de asielprocedure aangehaalde of aangebrachte dreigbrief van de taliban neer (CGVS, p. 3). Gevraagd wanneer u de brief kreeg, antwoordde u dat het een Afghaanse datum was, het was een brief uit 1299, de 12de maand en de 29ste dag, u herhaalde dat het de Afghaanse datum was. U beaamde dat het de datum was waarop u de brief in Afghanistan kreeg, en herhaalde nogmaals de datum: 29/12/1299 (= 20/03/1921) (CGVS, p. 3). Later in het persoonlijk onderhoud gevraagd wanneer de brief was geschreven, stelde u dat hij op 29/12/1299 (= 20/03/1921) werd geschreven (CGVS, p. 22). Gelet op het jaartal is het geheel onwaarschijnlijk dat u de brief daadwerkelijk die dag kreeg. U werd gevraagd of u wist welk jaar het was in de Afghaanse kalender, maar u wist niet welke datum het nu was (CGVS, p. 23). Er werd opgemerkt dat het op de dag van uw onderhoud reeds 1401 was (= 2023), en gevraagd hoe het kwam dat de brief van 1299 gedateerd was, waarop u reageerde dat het een christelijke datum was (CGVS, p. 23). Hiermee sprak u zichzelf tegen, aangezien u voordien expliciet had gesteld dat het de Afghaanse datum was (CGVS, p. 3). Dat u zich zo vergiste over de datum waarop u de brief ontving van de taliban is treffend, gelet op uw scholing: u verklaarde immers naar school te zijn gegaan tot en met de zesde graad en gaf aan te kunnen lezen en schrijven (CGVS, p. 8; Fiche NBMV, p. 4). Niet alleen de ontvangst en redactie van de dreigbrief situeerde u verkeerd, u beweerde ook naar school gegaan te zijn tot in 1299 (CGVS, p. 7), u situeerde vervolgens uw vertrek in hetzelfde jaar, en beaamde dat het 1299 was (CGVS, p. 7), u gaf ook aan naar de madrassa te zijn gegaan tot 23/12/1299 (= 14 maart 1921) (CGVS, p. 7). Dit is niet aannemelijk. Uw advocate formuleerde een correctie bij het verslag van het persoonlijk onderhoud, en stelde dat de datum van de dreigbrief, 1299, duidelijk een vergissing was van u. U formuleerde zelf correcties bij de notities van het persoonlijk onderhoud op meerdere pagina's, waar

u **1299** verbeterde naar **1399**. Deze opmerkingen zijn louter post factum correcties, die geenszins een nieuw licht kunnen werpen op de vastgestelde incoherentie betreffende het door u meermaals opgegeven jaartal 1299. Uw advocate stelde weliswaar dat zowel u als de tolk aangaven dat de dreigbrief gewag maakte van het jaartal 1299, doch uit de notities blijkt dat het jaartal 1299 door u geïnitieerd werd (CGVS, p. 3) en dat de tolk tijdens de pauze, i.e. geruime tijd later, van oordeel was dat er effectief 1299 genoteerd stond op de brief (CGVS, p. 11). Dat een beëdigde vertaler van mening was dat er wel degelijk 1399 staat, doet allerminst afbreuk aan het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals sprak over het jaar 1299 en niet alleen met betrekking tot de dreigbrief maar ook, zoals hierboven reeds toegelicht, met betrekking tot uw schoolgang, uw deelname aan de lessen in de madrassa en uw vertrek uit Afghanistan. De vaststelling dat u zich bij herhaling met meer dan een eeuw vergiste in uw tijdsduiding werpt een aanzienlijke schaduw op de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan tot begin 2021. Dit wordt verder gestoffeerd door de vaststelling dat uw geografische kennis van uw regio gebrekkig was. U sprak van **Chamtala district** (CGVS, p. 5), terwijl Chamtala geen district is, maar een plaats gelegen in **Khogyani district**. De protection officer reageerde vragend op de eerste keer dat u het had over Chamtala district, waarna u zichzelf corrigeerde en stelde dat Chamtala een dorp was en Khogyani het district. Maar even later had u het opnieuw over **Chamtala district**: u vertelde namelijk dat het een groot district was (CGVS, p. 9). Gelet op het feit dat u geen ongeletterde bent en bij vertrek uit Afghanistan zeventien jaar oud was, kan worden verondersteld dat u uw dorp en uw district correct zou kunnen onderscheiden, maar dat was niet het geval. Eveneens opmerkelijk is dat u aanhaalde dat uw familie na de machtsovername verhuisde naar Nangarhar provincie (CGVS, p. 5), terwijl Chamtala ligt in Khogyani district, Nangarhar provincie, of nog, dat u stelde dat Z. van Gazak district was (CGVS, p. 6), terwijl Gazak een dorp is dat in Hesarak district ligt. Bovenvermelde vaststellingen maken dat er niet zonder meer kan worden aangenomen dat u, ofschoon uw herkomst uit Afghanistan niet meteen ter discussie staat, tot begin 2021 in Afghanistan verbleven heeft. Het feit dat er hierbij vragen rijzen doet bovendien ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de problemen waardoor u zich genoodzaakt voelde Afghanistan te verlaten.

Bovendien kunnen ook uw verklaringen over deze problemen – met name het door u beweerde grondconflict en de rekruteringspogingen door de taliban – niet overtuigen.

Zo kwamen uw verklaringen over het grondconflict dat heerste tussen uw vader en uw oom Z. allerminst aannemelijk over. Immers, tijdens het persoonlijk onderhoud meldde u voor het eerst het bestaan van dit grondconflict (CGVS, p. 9). Dit komt eigenaardig over, temeer daar u had gesteld op de DVZ alle belangrijke gebeurtenissen en asielmotieven te hebben kunnen aanhalen (CGVS, p. 3). Gepeild waarom u er eerder met geen woord over gerept had, reageerde u dat u er niet aan gedacht had, dat u enkel de belangrijke zaken vertelde (CGVS, p. 16). Het is echter uw plicht als verzoeker om internationale bescherming de asielinstanties zo spontaan, volledig en spoedig mogelijk op de hoogte te stellen van uw asielmotieven.

Gevraagd of u eigendomsaktes had van deze gronden, bevestigde u dat. U stuurde via uw advocaat op 16 maart 2023 drie documenten na over deze gronden, evenwel zonder deze documenten inhoudelijk toe te lichten. Een eerste document daterend van 25/03/1346 (= 15/06/1967) stelt dat L.M. zoon van A.J. grond kocht. Echter, uw vaders naam is J. J., zoon van G.N., volgens uw taskara en uw verklaringen (Fiche NBMV, p. 2). Bijgevolg blijkt uit niets wat uw relatie met de koper op het document is en hoe dit document bijdraagt tot uw relaas. Dezelfde opmerking kan gemaakt worden voor het tweede document daterend van 20/10/1351 (=10/01/1973), en derde document daterend van 19/04/1358 (= 10/07/1979). Geen van de door u nagestuurde documenten kan bijgevolg uw relaas over het grondconflict ondersteunen.

Van de (vermeende) jirga's die plaatsvonden om het conflict op te lossen legde u geen documenten neer, alhoewel u aangaf dat die waarschijnlijk wel bestonden (CGVS, p. 21). U wist ook niet hoe vaak er over dit conflict jirga's waren (CGVS, p. 21), noch kon u aangeven hoeveel grond uw oom aanvankelijk had gekregen (CGVS, p. 21). Dergelijke lacunaire kennis van het grondconflict, dat u aanbracht als belangrijk element in uw vluchtrelaas, komt niet aannemelijk over.

Gelet op de hierboven reeds gedane vaststellingen betreffende uw familiesamenstelling – onder meer betreffende uw ooms – heeft u het bestaan van een grondconflict tussen uw vader en uw beweerde oom Z. niet aannemelijk gemaakt.

U haalde bij het begin van het persoonlijk onderhoud aan dat de hoofdrede van het conflict tussen uw vader en zijn broer ging over het feit dat uw oom u vroeg om de taliban te vervoegen (CGVS, p. 9), maar

later draaide u deze volgorde om: uw oom wou u rekruteren om u in acties te zien sneuvelen, zodat hij eigenaar zou worden van alles (CGVS, p. 16). Immers, als u er niet was, zou uw oom heel het land voor hem hebben (CGVS, p. 16). Het aansluiten was volgens uw verklaringen maar een excuus (CGVS, p. 16), het was duidelijk dat uw oom het deed voor het land (CGVS, p. 18). Niet alleen zijn uw verklaringen bijgevolg weinig consistent, maar nog werpt dit een schaduw op de geloofwaardigheid van uw relaas omtrent uw (vermeende) rekrutering, aangezien u het grondconflict, zoals net aangestipt, niet aannemelijk maakte. De geloofwaardigheid van uw relaas omtrent de rekruteringspogingen waarvan u slachtoffer werd, wordt bovendien nog verder aangetast door volgende vaststellingen.

U beweerde dat uw oom Z. achter de rekruteringsactie zat (CGVS, p. 12; Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Naast de reeds aangehaalde opmerkingen over uw familieband met uw oom Z., moet worden opgemerkt dat u weinig eenduidige en weinig gestoffeerde verklaringen aflegde van uw oom Z.s profiel als talibanstrijder. U beweerde namelijk eerst dat toen hij u vroeg in de madrassa **niemand wist** dat hij taliban was (CGVS, p. 12). Maar later in het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat iedereen wist dat hij achter de aanvallen op de checkpoints van de overheid zat (CGVS, p. 17), immers, hij was een **bekende taliban** (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat het niet geweten was dat hij taliban was, herhaalde u dat iedereen wist dat hij de checkpoints aanviel en taliban was (CGVS, p. 17). Uw uitleg kon de tegenstrijdigheid in uw verklaringen bijgevolg niet opheffen. Uw advocate wierp in haar mail d.d. 16 maart 2023 op dat het niet duidelijk was naar welke eerdere uitspraak werd gerefereerd, doch dit doet geen afbreuk aan de objectieve vaststellingen in de notities van het persoonlijk onderhoud. Ook valt het op dat u niet wist wie de baas van uw oom was bij de taliban (CGVS, p. 18), noch wat Z.s huidige rol bij de taliban is, u kende zijn positie of rol niet (CGVS, p. 18). Uw verklaringen over uw oom Z.s profiel bij de taliban overtuigden bijgevolg niet.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op , het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08 EUAA COI Report Afghanistan Targeting of individuals.pdf](#) en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dat een rekrutering zoals door u beschreven zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Bovendien, volgens uw verklaringen heerste er een **grondconflict** tussen uw familie en uw oom Z. (CGVS, p. 9), wat loyaliteit ten aanzien van uw oom, en bij uitbreiding aan de taliban, niet ten goede komt. Voorts, ofschoon u verklaarde dat er zo'n 150 à 200 leerlingen in de madrassa waren (CGVS, p. 8) kon u slechts één voorbeeld van rekrutering via uw oom in de madrassa opnoemen, één vriend van u (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe het die vriend verging, zei u dat hij al dood was (CGVS, p. 18). Uitgenodigd hierover meer te vertellen, wist u het niet, u had wel zijn dode lichaam gezien voor de rest had u geen info (CGVS, p. 18). Gevraagd wat deze persoon zo interessant maakte voor de taliban, beweerde u dat de taliban eender wie rekruteerden (CGVS, p. 18). U had geen andere voorbeelden van rekruteringen via Z., beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 18). Nochtans had u op de Fiche NBMV beweerd dat de helft van de kinderen van uw maternale oom door hem werden gerekruteerd (Fiche NBMV, p. 2). Deze tegenstelling is zeer opmerkelijk. U werd ermee geconfronteerd maar ontkende gezegd te hebben dat de helft van zijn kinderen werden gerekruteerd (CGVS, p. 18). Echter, het louter a posteriori ontkennen van eerdere verklaringen volstaat niet om deze tegenstelling uit te klaren. Uw advocate opperde in haar slotbemerkingen terecht dat de tegenstellingen tussen uw verklaringen en de Fiche NBMV over heel belangrijke dingen gingen (CGVS, p. 25). Ze haalde aan dat de verklaringen voor de Fiche NBMV werden genomen zonder advocaat, dat er geen transcriptie is van het interview, dat het niet duidelijk is wie de tolk was en de verklaringen niet luidop werden voorgelezen, het onduidelijk is wat exact werd gevraagd, en de kans op misvattingen heel hoog is; ze wierp op dat er een probleem is met de betrouwbaarheid van de nota's en van procedurele garanties (CGVS, p. 25). Uw verklaringen werden in alle objectiviteit en neutraliteit afgenomen door een ambtenaar van DVZ die er geen baat bij heeft ze niet objectief weer te geven. Bovendien moet worden opgemerkt dat de tegenstellingen tussen uw verklaringen op de Fiche NBMV en elders, zoals blijkt uit het geheel van deze beslissing, veelvuldig en belangrijk zijn.

Ook volgende verklaringen over de omstandigheden waarin u werd gerekruteerd bleken niet eenduidig. U beweerde bij de DVZ dat uw oom in totaal **drie keer** bij uw vader was langs geweest (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) om u te laten aansluiten, hij had u in de madrassa benaderd en nadien had hij het drie keer tegen uw vader gezegd (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Echter op de fiche NBMV maakte u gewag van slechts **twee keer** dat hij u opeiste ter rekrutering (Fiche NBMV, p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe vaak uw oom uw vader had gevraagd u te laten aansluiten, antwoordde u **waarschijnlijk twee of drie keer** (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom u niet zeker wist of het twee of drie keer was, zei u van twee keer zeker te zijn omdat u aanwezig was, maar de derde keer was u er niet, u was al gevlucht naar uw oom in Nangarhar en u gaf toe dat u niet meer wist hoe vaak uw oom het uw vader had gevraagd (CGVS, p. 13). Dat u niet weet hoe vaak u werd gevraagd aan te sluiten bij de taliban komt merkwaardig over. Gepolst naar de argumenten die Z. in de madrassa gebruikte om u te overtuigen aan te sluiten, haalde u aan dat hij vertelde dat het goed was te vechten tegen de bezetters en dat als je stierf, je naar het paradijs ging (CGVS, p. 19). Gevraagd of u ooit met de dood werd bedreigd, zei u van wel (CGVS, p. 14). Doorgevraagd wanneer dit voor het eerst gebeurde, stelde u dat het de tweede keer was dat de taliban thuis waren gekomen (CGVS, p. 14), u was toen in uw kamer (CGVS, p. 20), uw vader sprak met Z.. Bij de DVZ had u nochtans tweemaal beweerd dat u in de madrassa was benaderd door Z. en toen u had geweigerd aan te sluiten, hij u had gezegd dat als u niet met hen zou samenwerken, zij je zouden doden (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ, vraag 3.5), waarna hij met uw vader ging spreken. Gevraagd uit te leggen waarom u op de DVZ had gezegd dat u in de madrassa met de dood werd bedreigd, maar dit tijdens het persoonlijk onderhoud niet meer het geval bleek, ontkende u uw verklaringen bij de DVZ (CGVS, p. 24). Zoals reeds aangestipt volstaat het niet om een vroegere verklaring a posteriori te ontkennen om een incoherentie uit te klaren. Voorts is het opvallend dat uw vader erg gestresseerd raakte van het eerste bezoek van Z. bij u thuis (CGVS, p. 20) maar u klaarblijkelijk pas na het tweede bezoek, vier dagen later (CGVS, p. 13) naar uw maternale oom stuurde (CGVS, p. 20). In het licht van de som van bovenstaande vaststellingen worden uw verklaringen omtrent de rekruteringspoging die u onderging geheel niet aannemelijk bevonden.

Voor zover nog enig geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban kan nog aangehaald worden dat uw relaas over de dreigbrief die u neerlegde niet overtuigde. Er werd reeds opgemerkt dat u de brief, waarvan u overigens geen gewag maakte tijdens uw onderhoud op de DVZ, geheel niet correct kon situeren in de tijd. Verder valt op dat u niet wist wie hem ondertekende: een commandant van Nangarhar of Chamtala, maar u wist niet wie (CGVS, p. 22). Evenmin wist u wanneer de brief was geplakt op jullie voordeur (CGVS, p. 22). Deze gebrekkige kennis van de dreigbrief die u ontving ten gevolge het feit dat u niet wou aansluiten bij de taliban bevestigt de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen over de redenen waarom u uw land van herkomst verlaten heeft.

Aan uw verklaringen dat uw familie met uw oom in een grondconflict verwickeld is en dat diezelfde oom u wilde rekruteren voor de taliban kan gelet op voorgaande geen geloof meer gehecht worden. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet toegekend worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte

methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan**.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen

en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen

die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien

(zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de **COI**

Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf,

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalde u enkele elementen aan waaruit naar uw overtuiging zou blijken dat u, in geval van terugkeer, negatief zou worden gepercipieerd door de taliban omwille van uw verblijf in Europa. Zo gaf u aan fysiek van uiterlijk veranderd te zijn en daarom als non-moslim gezien te zullen worden door de taliban (CGVS, p. 14); u was naar een ongelovig land gekomen en was waarschijnlijk ook een non-moslim geworden (CGVS, p. 14). Gevraagd wat u deed denken dat de taliban van uw verblijf in Europa op de hoogte waren, reageerde u dat ze het al wisten van de dag dat u Afghanistan had verlaten (CGVS, p. 14). Gepolst hoe dat kwam, gaf u aan dat uw ouders het hen hadden gezegd (CGVS, p. 15). Doorgevraagd waarom uw ouders dat zouden gezegd hebben tegen de taliban, wierp u op dat ze elke keer terug naar uw ouders thuis kwamen en uw ouders het uiteindelijk zeiden, u voegde toe dat uw familie werd geslagen (CGVS, p. 15). Aan deze huisbezoeken kan zoals hierboven uiteengezet geen geloof worden gehecht. Aan het feit dat de taliban op de hoogte zijn van uw verblijf in Europa nadat uw familie hen er onder druk over inlichtte kan bijgevolg geen geloof worden gehecht.

U werd gevraagd een voorbeeld te geven van iemand die met de taliban in de problemen kwam omwille van een verblijf in Europa, en haalde een voorbeeld aan van een jongen in uw dorp die al twee maanden zou terugkeren naar het dorp, maar verloren was, niemand wist of hij nog leefde of niet (CGVS, p. 15). Gepeild naar zijn naam, wist u het echter niet, het was een gerucht in het dorp. Uitgenodigd andere voorbeelden te geven waar u meer over wist, had u er geen (CGVS, p. 15). Uw stelling dat uit Europa terugkerende personen omwille van hun verblijf in Europa in de problemen komen met de taliban in uw regio van herkomst kan bijgevolg niet overtuigen. U haalde ook uw Europese kledingstijl en eet-en drankgewoonten aan om uw verwestering te illustreren (CGVS, p. 15). Echter, gevraagd om concreet te maken waarom het voor u een probleem zou zijn deze niet te kunnen aanhouden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, ontweek u de vraag en haalde dat het niet alleen de kleding was, maar alles, het was een grote kwestie (CGVS, p. 15). De vraag werd u meermaals herhaald (CGVS, p. 15) en uiteindelijk gaf u aan dat u geen probleem had met de kleding (CGVS, p. 16). Ook voor eten en drank zag u geen probleem bij een terugkeer in Afghanistan (CGVS, p. 16). In dit verband moet er overigens op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat, gelet op uw stelling dat het voor u geen probleem is doch dat het probleem bij de taliban ligt (CGVS, p. 16), uw stijl van kledij en haar deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U wierp op dat het ook gaat om schoollopen in een niet-moslim land. Echter, het feit dat u schoolloopt in België getuigt ervan dat u zich tracht te integreren in de Belgische context, doch hieruit kan niet worden besloten dat u zich niet zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan of daar op negatieve wijze in het oog zou springen. Ook kan in dit verband nog worden aangehaald dat u zelf geen voorbeeld kon geven van iemand bij wie het school lopen in Europa een probleem had gevormd voor de taliban (CGVS, p. 16). Uw advocate wierp in haar slotbemerkingen op dat er een verschil bestond in uw religieuze beleving als moslim, en de zienswijze van de taliban (CGVS, p. 25). U gaf inderdaad aan moslim te zijn (CGVS, p. 5), en gevraagd het verschil uit te leggen tussen uw beleving en die van de taliban, tussen uw manier van praktiseren en die van de taliban, opperde u enkel dat de taliban mensen dwongen te bidden en de ramadan te doen, en u ervoor koos (CGVS, p. 25). U vertelde meermaals per dag te bidden (CGVS, p. 25) en nog onbeslist te zijn wat het volgen van de ramadan betreft (die kort na het persoonlijk onderhoud van start ging), maar waaraan u in Afghanistan wel stevast deelgenomen heeft (CGVS, p. 25). Uit niets blijkt bijgevolg dat het volgen van de ramadan of het bidden voor u concreet problematisch zouden zijn. Uw advocaat merkte in haar mail van 16 maart 2023 op dat keuzevrijheid omtrent uw religieuze praktijken ook inhoudt te kiezen wanneer te bidden, te vasten. Echter, dit buigt de

vaststelling niet om dat uit niets concreet blijkt waarom uw beleving van de religieuze praktijken bij een terugkeer naar Afghanistan dermate in het gedrang zou komen dat u zich niet zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan of daar op negatieve wijze in het oog zou springen. Uw advocate haalde nog aan dat u een relatie heeft, wat volgens de taliban onaanvaardbaar zou zijn (CGVS, p. 25). Hierover moet worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat de taliban op de hoogte zijn van deze relatie. Bovendien komt het eigenaardig over dat u zelf deze relatie op geen enkel moment spontaan aanhaalde. Verder opperde uw advocate dat u uw zussen zou moeten onderwerpen aan de regels van de taliban, als oudste man in het gezin, wat uw integriteit op het spel zou zetten (CGVS, p. 25). Echter, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas kan er aan de verdwijning van uw vader door toedoen van uw oom Z. evenmin enig geloof gehecht worden, waardoor deze opwerping van uw advocate alle overtuigingskracht mist.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat u er niet in bent geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uw advocate formuleerde in een mail d.d. 16 maart 2023 opmerkingen betreffende afspraken over het ter beschikking stellen van de tolk tijdens de pauze. Deze afspraken werden gemaakt tussen de tolk en de protection officer. Bijgevolg is er verder geen relevantie voor de genomen beslissing. Uw advocate formuleerde opmerkingen over de duur van het persoonlijk onderhoud en moeilijkheden die ze ondervond inzake haar planning. Het komt de protection officer toe het persoonlijk onderhoud te leiden en af te sluiten. De aanwezigheid van een advocate is tijdens het persoonlijk onderhoud overigens niet verplicht.

Op 20 maart 2023 ontving het CGVS nog uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, via een mail van uw advocaat. Het betrof een correctie aan een districtsnaam, deze correctie werd in rekenschap gebracht. U verwees ook naar een onduidelijkheid op pagina 10, maar vermeldde niet welke onduidelijkheid of welke zin het betrof. Uw advocate vermeldde tevens dat u na het persoonlijk onderhoud en ter staving van uw asielrelaas per vergissing twee documenten had nagestuurd die een vriend toebehoorden. Deze documenten werden buiten beschouwing gelaten in bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 10 lid 3, b) van de Procedurerichtlijn, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vooreerst gaat verzoeker uitgebreid in op de samenwerkingsplicht. Na een theoretische uiteenzetting stipt hij aan dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet ernstig bevraagd werd over zijn houding tegenover de huidige Afghaanse autoriteiten. Hij meent dat van hem niet verwacht kan worden inzicht te hebben in het risico wegens een gepercipieerde verwestering en bekritiseert het gegeven dat de risico's wegens een langdurig verblijf in België enkel onderzocht worden door de Raad en niet door de commissaris-generaal.

De commissaris-generaal zou hebben nagelaten om zich ernstig te informeren naar de redenen waarom hij meent dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Het zal voor de taliban duidelijk zijn dat hij veranderd is op vlak van uiterlijke kenmerken en hij zal worden gezien als een niet-moslim, waardoor de commissaris-generaal vragen had moeten stellen die zijn risico bij terugkeer verder in kaart hadden kunnen brengen. Hij meent dat er sprake is van een oppervlakkige bevraging door de *protection officer* waardoor er voorbijgegaan wordt aan het gegeven dat hij zowel bewust als onbewust gedragingen kan stellen die hem verraden als iemand die enige tijd in Europa heeft verbleven. Hij stipt aan dat hij getuigt van een progressief denken, waar hij heeft verklaard dat er in Afghanistan geen respect is voor mannen en zeker niet voor vrouwen maar hierop niet verder is ingegaan door de *protection officer*. Daarnaast meent hij dat de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van zijn relaas op voorbarige wijze in twijfel trekt, waarbij hij stelt dat er *in casu* louter een plausibiliteitsbeoordeling werd gemaakt, die enkel berust op de verwachtingen van de commissaris-generaal over het gedrag van de taliban. De plausibiliteitsbeoordeling die wordt gemaakt in de bestreden beslissing is volgens hem niet gebaseerd op bewijs in de zin van artikelen 4 en 8 van de Procedurerichtlijn. Het ontbreken van enig bewijs om de plausibiliteitsinschatting te ondersteunen maakt deze speculatief en gebrekkig. De bestreden beslissing legt volgens hem niet uit waarom zijn verklaringen niet konden overtuigen. Hij verwijt de commissaris-generaal enkel zijn verklaringen te hernemen zonder te verwijzen naar enige objectieve landeninformatie. Hij stelt het raden te hebben naar de redenen waarom zijn verklaringen niet aannemelijk zijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven omtrent zijn leeftijd en bekritiseert hij op zeer uitvoerige wijze het gebruik van de medische leeftijdstest. Hij wijst erop dat het niet vreemd is dat hij niet zeker meer wist hoe zijn geboortedatum precies op zijn taskara stond aangegeven en dat die informatie bovendien tamelijk insignificant is omdat zijn verklaarde leeftijd in lijn is met de datumindicatie op de taskara. Hij benadrukt dat hij ook heeft uitgelegd dat hij niet is opgegroeid in een omgeving waar data erg aanwezig waren, dat hij eerlijk heeft gezegd dat hij in Frankrijk een andere geboortedatum moest opgeven op aanraden van een smokkelaar met als doel er verder te kunnen reizen en stipt aan dat het niet onlogisch is dat een minderjarige het advies volgt van een persoon die hem gedurende zijn route begeleidt. Hij zet uiteen dat hij effectief minderjarig kon zijn op het moment van de test en meent dat het moet worden aangenomen dat zijn verklaarde leeftijd correct kan zijn. Dat hij volgens de Minteh-fiche van 11 oktober 2021 heeft verklaard niet te weten waar zijn taskara ligt, maar dat hij dan tegen 1 april 2022 er wel in geslaagd is om na contact met zijn familie zijn originele taskara te bekomen, is perfect mogelijk en houdt volgens hem geen tegenstrijdigheid in. Hij verwijt de commissaris-generaal de Minteh-fiche tegen hem te gebruiken, wat niet de bedoeling is van die fiche en niet in lijn ligt met de vaststelling en toekenning van de bijzondere procedurele noden op basis van zijn leeftijd op het moment van de opstelling ervan.

Verder gaat hij in op het motief dat zijn verklaringen over zijn familie niet eenduidig zijn en dat hij zijn familiebanden niet op coherente wijze zou hebben uiteengezet. Hij legt uit dat zijn verklaringen over zijn ooms wel degelijk coherent zijn indien gekeken wordt naar het geheel van zijn verklaringen. Zowel bij de DVZ als bij het CGVS zou hij hebben gesproken over een maternale oom, K.M. Uit het verhoor zou ook blijken dat het niet altijd duidelijk was voor de tolk of het nu ging over de maternale dan wel paternale oom en dat het dan ook logisch is dat verzoeker ook niet altijd begreep over welke oom nu precies een vraag werd gesteld. Het ene antwoord, waarbij hij verklaarde geen andere ooms te kennen, weegt volgens hem niet op tegen de vele andere verwijzingen naar zijn maternale oom gedurende het persoonlijk onderhoud.

Waar hij een gebrek aan kennis van data verweten wordt en hij wordt verweten het jaartal van de dreigbrief foutief vermeld te hebben, benadrukt hij dat het inderdaad om een vergissing ging. Hij meent dat de commissaris-generaal rekening had moeten houden met de opmerkingen die zijn raadsman hieromtrent heeft gemaakt en met de beëdigde vertaling ervan alvorens de bestreden beslissing te nemen. Hij meent dat de geloofwaardigheidsbeoordeling in hoofde van de commissaris-generaal tekort schiet.

Verder hekelt hij het feit dat het hem verweten wordt zich tijdens zijn onderhoud te hebben verbeterd, waar hij eerst sprak van een dorp en dan van een district. Uit zijn verklaring, dat Chamtala behoort tot Khogyani district blijkt wel degelijk dat hij over de nodige geografische kennis van zijn regio beschikt. Het feit dat hij praat over Chamtala als een groot district doet niets af aan het feit dat hij zichzelf al op een eerder moment had verbeterd en twee keer naar Chamtala verwees als een dorp. Waar de commissaris-generaal het opmerkelijk vindt dat hij verklaarde dat zijn familie is verhuisd van Nangarhar naar Nangarhar, stipt hij aan dat hij wel degelijk gespecificeerd heeft naar waar zijn familie is verhuisd, namelijk naar de provincie in Soorkrot.

Hij meent dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze zijn verklaringen omtrent het grondconflict weerlegt en evenmin aantoonst dat die in strijd zouden zijn met de beschikbare landeninformatie. Hij zou

bovendien verklaard hebben dat hij bij de DVZ instructies kreeg om zijn verhaal in het kort te doen, waardoor hij er niet aan gedacht had om het grondconflict te vermelden. Hij verwijt de commissaris-generaal de door hem voorgelegde documenten over de gronden en de taskara van zijn vader niet met elkaar in verband te hebben gebracht nu uit de taskara van zijn vader blijkt dat L.M. de naam was van diens grootvader en hij tijdens het verhoor verklaard heeft dat zijn vader de gronden bezit door zijn ouders en het van generatie tot generatie wordt overgedragen, waarna er dan conflicten zijn ontstaan door de verdeling. In tegenstelling tot wat geoordeeld wordt, kunnen de nagestuurde documenten wel degelijk zijn relaas over het grondconflict ondersteunen. Waar hij een lacunaire kennis wordt verweten aangaande dit conflict, wijst hij op zijn jonge leeftijd ten tijde ervan en op de elementen die hij wel wist te zeggen, zoals hoeveel gronden het zijn en hoe groot ze zijn, of de gronden een geheel vormden of opgesplitst waren, waar de gronden lagen en wat er gebeurde met de grond na het vertrek van de familie uit Gazak.

Verder bekritiseert hij het gebruik door de commissaris-generaal van de Minteh-fiche om vermeende tegenstrijdigheden op te werpen in een poging om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoeker verder te ondermijnen. Hij stipt aan dat er geen duidelijke wettelijke basis is voor de Fiche NMBV, waardoor de kans bijzonder groot is dat er fouten en/of slordigheden in terechtkomen en waardoor de procedurele kwetsbaarheid van een niet-begeleide minderjarige net verhoogd wordt in plaats van gemedieerd. Hij verwijt de commissaris-generaal gebruik te maken van een Minteh-fiche die eenzijdig is ingevuld door een ambtenaar, niet ondertekend is voor akkoord en werd afgenomen zonder de vertegenwoordiging van een voogd die over het hoger belang van de minderjarige zou moeten waken en die de mogelijkheid moet krijgen de minderjarige in te lichten over de mogelijke gevolgen van het onderhoud en in de voorbereiding moet voorzien. Op die manier wordt er volgens hem voorbijgegaan aan het nut van procedurele garanties die moeten garanderen dat de genoteerde informatie inhoudelijk klopt, en zo niet, corrigeerbaar is. Hij kaart aan dat zijn raadsman hierover reeds een opmerking maakte, maar dat die ook door de commissaris-generaal selectief werd gelezen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven omtrent zijn verklaringen over zijn rekrutering. Hij meent dat de verwerende partij op geen enkele wijze zijn verklaringen ernstig weerlegt, niet aantoonst dat die in strijd zijn met de beschikbare landeninformatie en enkel een plausibiliteitsbeoordeling maakt die louter gesteund is op wat de commissaris-generaal meent zinnig te vinden. Het kan hem niet verweten worden niet alle informatie te weten over zijn oom bij de taliban nu er geen reden is waarom er een sterk contact zou zijn met zijn oom daar die een bedreiging voor hem en zijn familie vormt en met wie zijn vader al jarenlang een conflict had. Bovendien blijkt volgens hem uit de landeninformatie helemaal niet dat gedwongen rekrutering zich niet voordoet in Afghanistan. Hij meent dat niet kan worden uitgesloten dat zijn oom zich wel degelijk op een soort van familiale clanloyaliteit steunt ondanks het conflict en al helemaal niet dat zijn oom zich zou beroepen op bijvoorbeeld de tribale banden die een opening creëren van een gedwongen rekrutering. Bovendien bestaat er volgens hem onenigheid over wat er precies moet worden verstaan onder de term 'gedwongen rekrutering' en stipt aan dat het onder druk zetten van mensen een manier is van de taliban om hen in hun macht te houden. Hij voegt nog toe dat de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties aangeeft dat de nieuwe talibanregering momenteel duizenden jongens/mannen aan het opleiden en rekruteren is in het kader van de gevechten tegen ISKP en NSF.

Verzoeker voert vervolgens een uitgebreid betoog omtrent het algemeen gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren.

Verzoeker zet uiteen dat terugkeerders wel degelijk een risico lopen en verwijst naar bronnen met inbegrip van Nansen, EUAA, OSAR, EASO, UK Home Office, UN Security Council, Europees Parlement, Danish Immigration Services, Amnesty International, HRW, UNCHR, UNAMA, ODI, en de Europese Raad. Hij verwijst tevens naar onderzoekers en nieuwsartikels en licht het bestuur van de taliban toe en de impact daarvan op de burgers. Hij verwijst naar bronnen met inbegrip van UNCHR, EASO, EUAA, ODI, HRW, UNAMA, Danish Immigration Services, Amnesty International, ACLED en de Europese Raad. Verzoeker gaat verder in op de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker en benadrukt dat de hypothese van terugkeer zich wel degelijk stelt. Hij gaat vervolgens in op de wijze van beoordeling van Burundese dossiers waarin geoordeeld wordt dat het gebrek aan informatie over concrete voorbeelden van terugkeerders naar Burundi, die asiel hebben aangevraagd in België, weinig tot niets zegt gezien er al geruime tijd geen gedwongen terugkeer plaatsvindt vanuit België naar Burundi. Hij trekt de parallel door naar Afgaanse dossiers. Hij wijst erop dat CEDOCA de noodzaak ziet om de risico's bij terugkeer in kaart te brengen en reeds voor in totaal maar liefst 17 landen een rapport heeft opgesteld waarbij de risico's bij terugkeer worden onderzocht. Hij stelt zich de vraag hoe het onderscheid voor de landen waarbij dit risico niet wordt onderzocht te verantwoorden valt. Hij wijst erop

dat de *UK Upper Tribunal* een heel duidelijk onderscheid maakt tussen de risico's 'in-country' en meer algemene risico's die zich voor kunnen doen 'at the pinch-point of arrival.'

Hij vervolgt dat hij ook gebruik zal moeten maken van documenten uit België/Europa en die werden afgegeven door een organisatie die een objectieve vijand is van de taliban. Hij benadrukt dat een asielinstantie zich niet kan verschuilen achter de stelling dat hun beslissingen geen terugkeerbeslissingen zijn om niet te hoeven onderzoeken wat de voorzienbare gevolgen in geval van terugkeer zouden zijn, wel integendeel, het raakt de kern van de internationale bescherming. Bij die analyse moet er volgens hem rekening gehouden worden met de vraag van het UNHCR om geen gedwongen terugkeer te organiseren naar Afghanistan. Vervolgens voert hij aan dat de risico-analyse zich moet baseren op de concrete situatie van verzoekers en verwijst hiervoor naar het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM. Hij wijst erop dat hij in eerste instantie dat het risico dat hij loopt voortvloeit uit het feit dat hij Afghanistan ontvlucht is naar een Europees land, daar hij om bescherming heeft verzocht tegen de taliban, nooit onder taliban bestuur heeft geleefd en niet is teruggekeerd naar Afghanistan na de machtsovername. Vervolgens gaat hij over tot een bespreking van de gelijkenissen en verschillen met de *Sufi en Elmi* zaak.

Verzoeker bespreekt vervolgens het risico bij terugkeer en de toegang tot het Afghaanse grondgebied en de regio van herkomst, waarbij hij het risico dat voortvloeit uit de identificatie als terugkeerder uit Europa of als iemand die 'vreemd' is, bespreekt. Hij wijst op het nieuwe standpunt van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, namelijk dat de Afghaanse ambassade te Brussel opnieuw reisdocumenten aflevert. Hij bekritiseert het feit hij zich dan zal moeten laten identificeren door personen die trouw zijn aan de taliban. De taliban zullen hoe dan ook te weten komen dat hij uit België is teruggekeerd, wat tot een ondervraging en mishandeling kan leiden. Hij meent dat er verduidelijkt dient te worden door de asiendiensten welk onderzoek met betrekking tot risico gevoerd werd, of er reeds Afghanen op de hierboven beschreven wijze teruggekeerd zijn naar Afghanistan en of zij werden opgevolgd en er geweten is aan welke behandeling zij onderworpen werden. Hij meent ook dat er dringend een COI Focus moet worden gewijd aan de terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker gaat vervolgens in op de landeninformatie die wijst op dit risico en gaat hij uitgebreid in op een onderzoek van Frederike Stahlmann. Verwijzend naar de *EUAA Country Guidance* van april 2022 geeft hij aan dat het toekomstige gedrag van de taliban dan wel voorspelbaarheid ontbeert, zouden de profielen die vroeger reeds het doelwit waren van de taliban net een verhoogd risico lopen gelet op de toegenomen mogelijkheden en controle van de taliban. Verzoeker meent, op basis van de door hem uiteengezette informatie, dat verschillende bronnen aangeven dat de taliban vijandig zouden reageren en de teruggekeerde betrokkene aan ondervraging zouden onderwerpen met een erg groot risico op mishandeling, foltering, detentie en zelfs executie. Hij wijst ook op het bestaan van de check points en het onredelijke gebruikte geweld door de taliban aan de controleposten, die ook verregaande controles uitvoeren op smartphones van Afghanen. Er is volgens hem geen enkele ernstige indicatie dat de taliban actueel gunstiger staan ten opzichte van afgewezen verzoekers internationale bescherming die uit een Westers land terugkeren dan vroeger.

Verder gaat verzoeker in op het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst. Omwille van zijn lange verblijf in België zal hij niet in de mogelijkheid zijn om het spel te spelen. Hij zou de aandacht trekken van de taliban buiten zijn wil om, wat deels zal voortkomen uit onwetendheid, een gebrek aan leefervaring onder een talibanbewind en moeilijkheden om volledig op de hoogte te zijn van de erg vage normen die de taliban willen afdwingen, deels af te leiden vallen uit houding, gedrag, kledij, manier van spreken, haarstijl, of af te leiden vallen uit problematisch geachte inhoud of informatiedragers zoals gsm's, computeren, MP3-spelers, SD-kaarten, USB-sticks, *et cetera*. De landeninformatie wijst volgens hem op het bestaan van voormeld risico. Het kan van hem niet verwacht worden dat hij zelf zicht heeft op hoe zijn omgeving tegenover hem zal staan bij terugkeer omdat dit specifieke kennis en abstract inzicht vergt en de mogelijkheid om onderbouwde hypothesen te maken die niet gebaseerd zijn op kennis en informatie van voor de vlucht uit het herkomstland.

Toegepast op zijn profiel stelt hij dat hij geruime tijd geleefd heeft in het district Khogyani en van daaruit naar België is gevlucht. Hij legt uit dat de jihadisten in dit gebied al jaren sterk staan en dat ook nu zijn district één van de districten is in Afghanistan waar ISKP het meest actief is en de strijd tussen ISKP en de taliban dus het hevigst woedt. Hij wijst erop dat hij komt uit de provincie Nangarhar en dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat dit een element eigen aan de persoon is, waarmee rekening gehouden moet worden bij de beoordeling van de vrees omwille van verwestering. Hij vreest niet enkel de taliban maar ook ISKP. Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en men in zijn dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat hij het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden. Daarnaast blijkt ook dat Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) aanwezig is in zijn regio. Er is sprake van een diepgewortelde salafistische ideologie in zijn regio. Hij wijst op 's Raads arrest nr. 278.653 van 12 oktober 2022 waarin werd geoordeeld dat de afkomst uit de provincie Nangarhar een element eigen

aan de persoon is waarmee rekening gehouden moet worden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging wegens verwestering.

Vervolgens geeft hij aan dat hij Afghanistan verliet toen hij 15 jaar oud was volgens zijn verklaringen en 16 jaar oud was volgens de leeftijdtest waardoor hij als minderjarige een groter risico heeft dat hij zich bepaalde gedragingen, zelfs onbewust, heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan. Hij wijst erop dat hij vormende jaren in België heeft doorgebracht, waar hij onafgebroken verblijft sedert april 2021. Hij legt uit dat hij het schooljaar 2021-2022 gestart is met Nederlandse lessen in het OKAN-onthaaljaar in Hasselt, hij les volgde in een gemengde omgeving met zowel jongens als meisjes en met verschillende culturele en religieuze achtergrond. Hij zou al enige tijd een relatie met een Turks meisje hebben, waarbij hij de traditionele Afghaanse regel rond handvraging en verloving niet heeft gevolgd, wat een bijkomend risico zal vormen in de context van Afghanistan onder de taliban omdat dit zal worden gezien als 'zina'. Hij legt uit dat hij buitenhuwelijkse relaties onderhoudt wat ingaat tegen de islamitische principes. Hij wijst erop dat zijn raadsman hiervan ook melding had gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud en dat de *protection officer* hem hierop meedeelde dat hij het klaarblijkelijk niet belangrijk genoeg vond om dit spontaan mee te delen. Hij benadrukt dat hij mogelijks niet op de hoogte is van de risico's die hij omwille van voorgaande elementen loopt bij terugkeer, in tegenstelling tot de commissaris-generaal. Hij stipt nog aan dat hij een diverse vriendengroep heeft, waarmee hij af en toe uitgaat in discotheken en hij aangeeft zelfs soms marihuana te gebruiken. Hij werkt bij Mireille, waar hij er geen punt van maakt vrouwelijke collega's te hebben, wat in de talibancontext ondenkbaar is. Hij droomt ervan een nachtwinkel te openen en geeft aan dat hij het geen probleem vindt om dan ook alcohol te verkopen omdat hij het normaal vindt dat als je in België woont, je ook alcoholische dranken kan kopen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud zou hij verklaringen hebben afgelegd die wijzen op een progressief denken, wat een indicatie is van zijn verdere verwestering. Zo heeft hij verklaard dat het voor hem een probleem is dat zijn zussen niet naar school kunnen in Afghanistan en dat de scholen voor meisjes gesloten zijn. Daarnaast heeft hij expliciet vermeld dat er een gebrek is aan respect vooral voor vrouwen. Ondanks zijn verwijzing naar die genderverhoudingen engageert de commissaris-generaal zich hier absoluut niet mee. Bij terugkeer zal hij als oudste zoon en als mannelijk gezinslid in het gezin de hoofdverantwoordelijke zijn en erop moeten toezien dat de vrouwelijke familieleden het huis niet verlaten en correct bedekt zijn, wat voor hem een inbreuk vormt op zijn integriteit. Vervolgens gaat hij nog in op zijn losse invulling van islamitische basisrituelen en het vasten. Hij stelt niet in staat te zijn zich te zullen aanpassen aan de spelregels van de taliban en wijst op een gebrek aan netwerk in Afghanistan. Hij voegt nog toe dat de behandeling die hij riskeert, met name mishandeling, foltering, detentie bij controleposten na terugkeer omwille van het feit dat hij terugkomt uit Europa en alle verbeelding die daar bij de taliban komt kijken of omwille van de inhoud van zijn telefoon, een risico uitmaakt op een onmenselijke en vernederende behandeling en foltering in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij vestigt de aandacht op de toekomstige beoordeling van het risico bij terugkeer.

Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waarbij hij concludeert dat de taliban door hun handelen en nalaten wel overwegend aan de oorzaak van de humanitaire situatie liggen. Het kan volgens hem niet worden gesteld dat het opzettelijk handelen van het talibanregime niet mee aan de basis zou liggen van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan. Hij meent dat de *Sufi en Elmi* rechtspraak van het EHRM direct van toepassing is. De huidige situatie in Afghanistan bereikt volgens hem eveneens de drempel van artikel 3 van het EVRM, doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder hij en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne. Dat de socio-economische situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 dramatisch is, wordt niet betwist. Uit de rapporten blijkt ook dat het sociaal netwerk in Afghanistan enorm belangrijk is en een cruciale rol speelt in de weerbaarheid tegen de huidige humanitaire crisis. Hij verwijst dienaangaande opnieuw naar het onderzoek van Stahlman waaruit blijkt dat gedeporteerden vaak uitdrukkelijk worden uitgesloten van sociale netwerken omdat zij hebben teleurgesteld in de verwachtingen van hun familie, worden gestigmatiseerd als "ongelovig" of "verwesterd" en een veiligheidsrisico vormen. Als een migrant terugkeert, wordt dit in de gemeenschap dus vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, November 2022;
- Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;
- Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;
- Attest van de Afghaanse Ambassade;

- Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel;
- Briefwisseling met DVZ over gebruik Laissez-Passer;
- Attest regelmatige lesbijwoning OKAN 2021-2022;
- Arbeidsovereenkomst;
- Taskara verzoeker met beëdigde vertaling;
- Taskara verzoekers vader met beëdigde vertaling;
- Mail raadvrouw d.d. 16 maart 2023;
- Aanduiding correcties gehoornotities verzoeker;
- Dreigbrief met beëdigde vertaling;
- Leeftijdsonderzoek verzoeker;
- Leeftijdsonderzoek N.M.

3.2. Op 12 november 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin verzoeker verwijst naar:

- UNAMA, *Treatment of detainees in Afghanistan*, september 2023;
- Arrest C-151/22 van 21 september 2023 van het Hof van Justitie;
- UN Algemene Vergadering, *Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan*, Richard Bennett, 11 oktober 2023.

Bij zijn aanvullende nota voegt hij volgende nieuwe stukken:

- Video verzoeker tijdens avond uit discotheek;
- Schoolattest verzoeker schooljaar 2021-2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal middels zijn bestreden beslissing melding maakt en een analyse uitvoert van de actuele beschikbare objectieve landeninformatie.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3,

van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bijzondere procedurele noden

Verzoeker, die bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn, kreeg bij beslissing van 11 januari 2022 een voogd toegewezen, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. De voogdij werd van rechtswege beëindigd op de dag dat verzoeker meerderjarig werd, zijnde op 25 maart 2022. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, namelijk op 6 maart 2023, was verzoeker aldus reeds meerderjarig. Hij toont niet *in concreto* aan op welke wijze bepaalde procedurele noden veronachtzaamd zouden zijn.

Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat zijn bijzondere procedurele noden miskend werden doordat de inhoud van de fiche NMBV in zijn nadeel wordt aangewend, merkt de Raad op dat er *prima facie* in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de fiche NMBV niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens en het volstaat geenszins om op algemene wijze te beweren dat dit niet zo zou zijn. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat het document niet werd opgesteld met het oog op de beoordeling van zijn asielaanvraag is op zich niet van aard aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. Dit klemmt des te meer daar de gegevens betreffende verzoekers identiteit en de namen van zijn ouders en broers en zussen (Fiche NMBV, p. 2 en 3) overeenstemmen met zijn verklaringen die hij later aflegde op de DVZ (AD CGVS, Verklaring DVZ 01.04.2022, punt 13 A en punt 17) en tijdens zijn gehoor op het CGVS (NPO, p. 5-6). Bovendien werd verzoeker de internationale bescherming status niet louter en alleen geweigerd omwille van het feit dat zijn verklaringen zoals die blijken uit de fiche NMBV niet stroken met zijn later afgelegde verklaringen, doch wordt er in de bestreden beslissing herhaaldelijk op gewezen dat ook zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en bij het CGVS niet steeds consistent en coherent zijn. Zoals *infra* uiteengezet, heeft verzoeker bovendien niet aannemelijk gemaakt dat hij omwille van de beweerdde grondconflicten en rekruteringspogingen door de taliban zijn herkomstland heeft moeten verlaten en dat hij daardoor niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Voorts wijst de Raad er nog op dat verzoeker evenmin concrete en pertinente elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen om deze fiche NMBV buiten de beoordeling van zijn asielaanvraag te houden. Dat verzoeker niet geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden zoals hij beweert in zijn verzoekschrift is aldus gelet op voorgaande niet correct.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift verder na *in concreto* toe te lichten op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de beoordeling zoals die gemaakt werd in de thans bestreden beslissing. Evenmin licht hij *in concreto* toe op welke wijze hiermee rekening moest worden gehouden bij de beoordeling van zijn relas.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden gedood door de taliban omdat hij had geweigerd om zich bij hen aan te sluiten. Bovendien vreest hij door de taliban gezien te worden als een niet-moslim omdat zijn uiterlijk is veranderd en omdat hij in Europa heeft verbleven.

4.5.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Verzoeker heeft bewust valse verklaringen afgelegd over zijn leeftijd gedurende zijn verblijf in Europa en getracht de asielinstanties te misleiden, wat zijn algemene geloofwaardigheid een flinke deuk geeft;

II) Verzoekers verklaringen over zijn familiebanden waren niet coherent doorheen zijn interview NMBV, volgend interview bij de DVZ en persoonlijk onderhoud bij het CGVS;

III) Er rijzen vraagtekens bij verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan tot 2021 omdat (i) verzoeker zich meer dan een eeuw vergiste in zijn tijdsduiding aangaande de ontvangst van de dreigbrief van de taliban en zijn schoollopen in Afghanistan en (ii) hij getuigt van een gebrekkige geografische kennis van zijn regio, waar hij spreekt over Chamtala district, terwijl het geen district is en spreekt van Gazak district, wat evenmin een district maar een dorp is;

IV) Verzoekers verklaringen over het beweerde grondconflict kunnen niet overtuigen nu (i) hij hierover bij de DVZ met geen woord gerept heeft; (ii) de nagestuurde documenten zijn relaas over het grondconflict niet kunnen ondersteunen; (iii) hij getuigt van een lacunaire kennis over het grondconflict terwijl dit een belangrijk element is in zijn vluchtrelaas;

V) Verzoekers verklaring over de rekruteringspogingen zijn evenmin aannemelijk omdat (i) verzoeker weinig eenduidige en weinig gestoffeerde verklaringen aflegde over het profiel van zijn oom Z. als talibanstrijder, die achter zijn rekruteringspogingen zat; (ii) er veelvuldige tegenstrijdigheden zijn tussen verzoekers verklaringen op de Fiche NMBV en elders; (iii) zijn verklaringen over de omstandigheden waarin hij werd gerekruteerd niet eenduidig blijken nu hij a) wisselende verklaringen aflegt over het aantal keren dat hij zou zijn gevraagd om zich aan te sluiten bij de taliban; b) hij wisselende antwoorden geeft op de vraag of hij al dan niet met de dood werd bedreigd; (iii) zijn relaas over de dreigbrief niet overtuigt;

VI) Verzoeker is er niet in geslaagd aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

4.5.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name omwille van zijn vrees om gerekruteerd te worden door de taliban en wegens een grondconflict. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* uiteengezet, in gebreke blijft.

4.5.3.1. Vooreerst oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn familie met zijn oom verwickeld is in een grondconflict omdat i) verzoeker hiervan geen melding heeft gemaakt bij de DVZ; ii) zijn verklaringen getuigen van een lacunaire kennis; iii) verzoeker er geen ondersteunende documenten van neerlegt en hij iv) niet consistent is over de volgorde waarin de verschillende gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan.

4.5.3.1.1. Volgens verzoekers verklaringen was het zijn paternale oom Z.M. die hem getracht heeft te rekruteren voor de taliban (NPO, p. 12). Het was diezelfde oom met wie verzoekers vader verwickeld zat in een grondconflict (NPO p. 6). Indien zijn vader ruzies zou gehad hebben met zijn oom en dit enerzijds omwille van een grondconflict en anderzijds omwille van zijn pogingen om zijn zoon te laten aansluiten bij de taliban zoals hij verklaard heeft bij het CGVS, is het uitermate opmerkelijk dat verzoeker het grondconflict onvermeld liet bij de DVZ. Het grondconflict betreft immers een kernelement van verzoekers asielrelaas, waardoor het niet kan worden ingezien waarom verzoeker dit niet zou vermelden bij de DVZ op een moment dat hij gevraagd wordt om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn herkomstland (AD CGVS, Vragenlijst, punt 3.5). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt,

zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst bij de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate belangrijke informatie achterwege zou laten. Dat verzoeker verzocht werd om die feiten kort weer te geven, verantwoordt op geen enkele wijze waarom hij geen melding zou maken van het grondconflict. Bovendien gaf verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat hij tijdens het verhoor bij de DVZ alle belangrijke gebeurtenissen en asielmotieven heeft kunnen aanhalen en dat het gesprek goed verlopen is. Hij merkte op dat er geschreven stond wat hij zei en dat het voor hem goed was (NPO, p. 3).

4.5.3.1.2. Indien er werkelijk sprake was van een grondconflict tussen zijn familie en zijn oom Z.M. die commandant was bij de taliban en achter zijn rekruteringspoging zat, kan van verzoeker worden verwacht dat hij meer kennis zou hebben over een aantal aspecten met betrekking tot dat conflict, *quod non*. Immers, op de vraag hoe het conflict begon, gaf hij aan dat er verschillende argumenten voor waren, waarbij hij toelichtte dat zijn oom soms zei dat *“dit deel van hem”* is en zijn vader zei, *“nee het is van mij”* en dat ze meerdere keren een *jirga* deden maar er niets gebeurde, maar bleek hij verder niet in staat preciezere informatie te geven (NPO, p. 21). Verzoeker verklaarde weliswaar dat zijn oom minder grond had gekregen dan zijn vader, doch kon niet zeggen hoeveel. Evenmin kan voormelde verklaring steun vinden in de documenten waarmee hij het grondconflict tracht te staven nu deze betrekking hebben op een grondoverdracht, maar geen informatie bevatten over een bepaalde verdeling van gronden tussen zijn vader en zijn oom, laat staan van bepaalde onenigheden die daaruit zouden zijn voortgevloeid (zie verder *infra*). Verzoeker bleef voorts uitermate vaag over het aantal *jirga*'s, wanneer die zouden zijn gehouden en wie er telkens aanwezig zou zijn geweest (NPO, p. 21). Dergelijke lacunaire kennis valt moeilijk te rijmen met het gegeven dat verzoeker, op het moment dat hij Afghanistan verliet, reeds zestien jaar was en dus de jaren des onderscheid had bereikt, waardoor van hem toch redelijkerwijze kan worden verwacht meer op de hoogte te zijn in de zaken die hem er uiteindelijk toe gebracht hebben zijn herkomstland te verlaten. Dit geldt des te meer nu blijkens zijn verklaringen het conflict al meerdere jaren aan de gang was, waardoor kan worden aangenomen dat het iets bepalends was in verzoekers leven en dat hij er meer informatie over zou kunnen geven. Bovendien was verzoeker in de mogelijkheid om zich hieromtrent desgevallend te informeren daar hij aangeeft dat hij zijn familie reeds één maand na zijn vertrek uit Afghanistan had gehoord en hen nu één à twee keer per week hoort (NPO, p. 9-10). Verzoekers vage kennis omtrent het grondconflict, doet de nodige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid ervan.

4.5.3.1.3. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar geoordeeld wordt dat verzoeker geen ondersteunende documenten heeft neergelegd omtrent het grondconflict. Uit nazicht van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekers raadsman op 16 maart 2023, zijnde na het persoonlijk onderhoud, drie documenten overmaakte die volgens hem betrekking hebben op die grondconflicten zonder dat hij hierbij evenwel enige toelichting verschaftte.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker middels stuk 12 de beëdigde vertalingen ervan en kaart hij aan dat de commissaris-generaal de door hem voorgelegde documenten over de gronden en de taskara van zijn vader niet met elkaar in verband heeft gebracht nu uit de taskara van zijn vader blijkt dat L.M. de naam was van diens grootvader en hij tijdens het verhoor verklaard heeft dat zijn vader de gronden bezit door zijn ouders en het van generatie tot generatie komt, waarna er dan conflicten zijn ontstaan door de verdeling. De Raad komt echter tot de conclusie dat de documenten louter een weergave zijn van verschillende aankopen van bepaalde stukken grond, doch zij met geen woord reppen over een verdeling tussen verzoekers vader en diens broer en op basis van de inhoud geen conclusies kunnen worden getrokken omtrent het bestaan van enig grondconflict. Immers, in het eerste document van 25/03/1346 (15/06/1967 Gregoriaanse kalender) staat: *“Ik, S. H., zoon van P., inwoner van het dorp Gazak, verklaar dat ik drie jarib grond, gelegen in de provincie Nangarnar, het district Hisarak, één jarib voor 10.000 afghani aan L. Mo., zoon van A. J., inwoner van het dorp Gazak, verkocht heb. Dus de totale prijs van de drie jarib grond komt op (30.000) afghani neer (...).”*

In het tweede document van 20/10/1351 (10/01/1973 Gregoriaanse kalender) staat *“Ik, W. M., zoon van B. J., inwoner van de provincie Nangarhar, het district Hisarak, het dorp Gazak, verklaar dat ik mijn eigen twee jarib grond, gelegen in het dorp Gazak, één jarib voor dertienduizend 13.000 afghani, dus voor twee jaribs zesentwintigduizend afghani 26.000 afghani aan L. Mo., zoon van A. J., verkocht heb.”*

In het derde document van 19/04/1358 (20/07/1979 Gregoriaanse kalender) staat *“Ik, L. M., zoon van A. J., inwoner van de provincie Nangarhar, het district Shirzad, het dorp Sarkharb, verklaar dat ik tien jarib grond, gelegen in het dorp Sarkharb, één jarib voor twintigduizend 20.000 afghani, dus voor tien jaribs tweehonderd duizend afghani 200.000 afghani van A. W., zoon van Qalandar, aangekocht heb.”*

De eerste twee documenten tonen aldus aan dat een zekere L.Mo., in 1967 en in 1973 gronden heeft aangekocht. Het derde document bepaalt dat L.Mi. in 1979 één jarib heeft aangekocht. In de taskara die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 11) wordt L.Mi aangeduid als grootvader van H.J., volgens zijn bewoordingen betreft dit zijn vader. Zelfs indien voorgaande documenten in samenhang bekeken leiden tot de vaststelling dat de grootvader van zijn vader op een bepaald moment, namelijk in het jaar 1979 één jarib heeft aangekocht, kan hieruit geen enkele vaststelling worden ontleend met betrekking tot een conflict dat zou zijn ontstaan na een onenigheid over de verdeling van gronden tussen verzoekers vader en zijn paternale oom. Evenmin kan uit voormelde aankoopdocumenten enige conclusie worden getrokken met betrekking tot het feit dat de gronden van generatie tot generatie zouden zijn doorgegeven, zoals verzoeker beweert.

Verzoekers verwijt, dat niet zou zijn aangetoond dat zijn verklaringen omtrent het grondconflict in strijd zouden zijn met de beschikbare landeninformatie, is niet dienstig nu hij eraan voorbij gaat dat de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te wijten is aan enerzijds zijn gebrek aan kennis hieromtrent en anderzijds aan het gebrek aan ondersteunende documenten, zoals ook blijkt uit de uiteenzetting *supra*. De ongeloofwaardigheid kan niet enkel worden vastgesteld op basis van een vergelijking met beschikbare landeninformatie zoals verzoeker tracht voor te houden.

De Raad voegt hierbij nog toe dat verzoeker bovendien verklaart, gevraagd of het conflict ging over 5 jarib of de andere jarib, dat het ging over het hele land, waarna hij preciseerde dat de gronden waarover een conflict bestaat gelegen zijn zowel in Gazak en de rest in Soorkah/Sarkhab (NPO, p. 9), terwijl het voormelde derde document, waarbij het zou gaan om de grootvader van verzoekers vader als koper, slechts betrekking heeft op de verkoop van tien jarib grond, gelegen in het dorp Sarkhab. Verzoeker verschaft hieromtrent geen duidelijkheid in zijn verzoekschrift, doch beperkt zich ertoe louter te verwijzen naar deze verkoopdocumenten en aan te voeren dat deze zijn verklaringen zouden bevestigen, zonder dit *in concreto* aan te tonen.

4.5.3.1.4. De commissaris-generaal stelt bovendien op goede gronden vast dat het opmerkelijk is dat verzoekers verklaringen inconsistent zijn over de volgorde waarin de gebeurtenissen zich hebben voorgedaan. Verzoeker verklaart initieel dat het conflict tussen zijn vader en oom is ontstaan omdat zijn oom vroeg om de taliban te vervoegen (NPO, p. 8-9) terwijl hij vervolgens aangeeft dat zijn oom hem wilde rekruteren om hem in acties te zien sneuvelen zodat hij eigenaar zou worden van alles (NPO, p. 16). Later komt hij daarop weer terug, waar hij aangeeft dat het grondconflict er al lange tijd was, ook voordat zijn oom vroeg om zich aan te sluiten bij de taliban (NPO, p. 20). Indien verzoekers oom hem wilde rekruteren bij de taliban opdat hij zou sneuvelen en opdat alle gronden hem zouden toekomen, is het des te opmerkelijker dat verzoeker het grondconflict bij de DVZ onvermeld heeft gelaten (zie *supra*). Alleszins, dat verzoeker niet consistent is over de volgorde van de gebeurtenissen die de kern van zijn asielrelaas aangaan en het belang van de rekrutering plots ondergeschikt lijkt te maken aan het grondconflict, doet de geloofwaardigheid van zijn relaas op de helling plaatsen. Bovendien valt zijn verklaring, dat zijn oom wilde dat hij zich aansloot bij de taliban opdat hij zou sneuvelen zodat hij in bezit zou komen van alle gronden, evenmin te rijmen met zijn verklaring dat op het moment dat hij werd benaderd door zijn oom, de gronden nog in handen waren van zijn vader (NPO, p. 16-17). Verzoekers verklaringen zijn allerminst plausibel, wat de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kracht bij zet.

4.5.3.2. Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers verklaringen over de rekruteringspogingen door zijn oom evenmin aannemelijk zijn omdat i) er aangaande zijn oom tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen afgelegd doorheen zijn verhoren en zijn verklaringen over zijn oom zeer vaag zijn; ii) zijn verklaringen over de omstandigheden waarin zijn oom heeft gepoogd om hem te rekruteren niet eenduidig zijn, zowel omtrent het aantal keren dat hij zou zijn benaderd als omtrent de vraag of hij al dan niet werd bedreigd; iii) zijn relaas over de dreigbrief niet overtuigt.

4.5.3.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in niet mis te verstane bewoordingen eerst aangeeft dat niemand wist dat zijn oom een talibanlid was (NPO, p. 12), om verderop tijdens het verhoor exact het tegenoverstelde te beweren, waar hij verklaart dat zijn oom een gekend taliban was (NPO, p. 17). Deze opmerkelijke tegenstrijdigheid op zich tast de geloofwaardigheid rond het profiel van zijn oom als talibanstrijder reeds op fundamentele wijze aan. Bovendien verklaart verzoeker eerst dat hij een eerste maal benaderd werd door zijn oom zes maanden vóór zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 13) om verder aan te geven dat de eerste benadering zich situeert acht maanden vóór zijn vertrek (NPO, p. 18). Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoeker niet dermate vertrouwd is met de Afghaanse kalender en data, wat enigszins doet verbazen omwille van zijn leeftijd en het feit dat hij scholing heeft gelopen in Afghanistan, kan van hem wel degelijk verwacht worden dergelijke gebeurtenissen, die betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, op consistente wijze te duiden in de tijd. Voorts kan ook van verzoeker

worden verwacht dat hij, indien zijn paternale oom diegene was die hem getracht zou hebben te rekruteren en hij daardoor zijn herkomstland is ontvlucht, bij machte is om een nauwkeurige informatie omtrent het profiel van zijn oom mee te delen. Dat hij hiertoe niet in staat was, blijkt uit het feit dat hij niet kan zeggen wie de baas van zijn oom bij de taliban was, hoe lang zijn oom bij de taliban was aangesloten en wat zijn rol of positie binnen de taliban op heden is (NPO, p. 18). Zijn gebrek aan kennis is des te opmerkelijker nu het een broer van zijn vader betreft, met wie zijn vader in een conflict zou hebben gelegen en verzoeker nog één à twee keer per week in contact staat met zijn familie. Hij was daardoor alleszins in de mogelijkheid om zich ook na zijn vlucht uit Afghanistan bijkomend te informeren over zijn oom met het oog op zijn beschermingsverzoek. Doordat hij dit klaarblijkelijk niet deed, getuigt hij van een gebrekkige kennis over zijn eigen oom als talibanstrijder, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas wel degelijk mede ondermijnt.

4.5.3.2.2. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar landeninformatie waaruit blijkt dat de taliban gebruik maken van rekrutering als drukmiddel om de loyaliteit van lokale gemeenschappen te garanderen. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. Diezelfde landeninformatie werd immers reeds in acht genomen door de bestreden beslissing, die op omstandige wijze de *modus operandi* van de taliban inzake gedwongen rekrutering beschrijft en terecht stelt dat verzoekers verklaringen geenszins stroken met de vooropgestelde rekruteringsmethode(s). Verzoeker verklaart immers dat hij door zijn oom, die tot de taliban behoorde, gezocht werd omdat die een grondconflict had met verzoekers vader terwijl uit de informatie aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat de rekrutering door de taliban veeleer gebaseerd is op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen. Gelet op deze discrepantie tussen de objectieve informatie enerzijds en de verklaringen van verzoeker anderzijds wordt op goede gronden besloten dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende rekrutering. Dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft omwille van een gedwongen rekrutering wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker voert geenszins concrete elementen aan die afbreuk doen aan het voorgaande, doch beperkt zich tot het aanvoeren van algemeenheden.

4.5.3.2.3. Voorts legt verzoeker ook opmerkelijke verklaringen af over de handelingen van de taliban en is het bevreemdend dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wisselende verklaringen aflegt over het aantal keren dat de taliban nog zouden zijn teruggekeerd naar zijn huis nadat hij vertrokken was uit Afghanistan. Enerzijds verklaart hij dat de taliban naar zijn familie kwamen toen hij Chamtala had verlaten en dat ze hen de dreigbrief gaven en sloegen (NPO, p. 16), terwijl hij onmiddellijk nadien aangaf niet exact te weten hoe vaak ze nog zouden zijn langsgegaan (NPO, p. 16). Rekening houdend met het feit dat verzoeker na zijn vertrek uit Afghanistan wekelijks contacten onderhoudt met zijn familie, kan van verzoeker verwacht worden hieromtrent consistente verklaringen af te leggen, *quod non*. In diezelfde zin is het opmerkelijk dat verzoeker de bezoeken van de taliban na zijn vertrek onvermeld zou laten bij de DVZ. Dat hij enkel de belangrijkste elementen kon meedelen (NPO, p. 16; verzoekschrift) doet daaraan geen afbreuk, gelet op het feit dat de benadering door de taliban net de aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn herkomstland. De wijze waarop verzoeker de handelingen van de taliban beschrijft, doen ook de nodige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. Zo stelt hij dat de taliban twee keer naar zijn huis zijn gekomen samen met zijn oom en dat zij tijdens hun tweede huisbezoek verzoeker een deadline gaven van twee uur om zich bij de taliban aan te sluiten. Dat verzoeker zich tijdens dit tweede huisbezoek in zijn eigen kamer bevond (NPO, p. 20) en hij zich na de hem opgelegde deadline van slechts twee uur simpelweg aan de taliban kon onttrekken door te vluchten naar zijn oom langs moederszijde (NPO, p. 12 en 20), tart alle verbeelding. Dat de taliban een deadline van twee uur geven, maar dan pas ongeveer twee maanden na verzoekers vertrek uit Afghanistan begin 2021 zouden wachten met het aanplakken van een dreigbrief - die dateert van 19 maart 2021 - om dan pas enkele maanden - na de machtsovername (NPO, p. 23), zijn vader mee te nemen, is evenmin aannemelijk. Bovendien kan de door verzoeker neergelegde dreigbrief aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen, nu deze niet alleen door eender wie, eender wanneer kan zijn opgesteld en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, waardoor de bewijswaarde ervan uitermate beperkt is, doch ook omdat verzoekers kennis hieromtrent allerminst toereikend is. Zo is het opmerkelijk dat verzoeker niet weet wanneer de brief werd aangeplakt op hun voordeur (NPO, p. 22) en hij een andere datum vermeldt dan degene die hij zelf kan lezen op de brief (NPO, p. 22). Ook is het weinig aannemelijk dat hij pas één jaar na zijn aankomst in België van zijn moeder zou vernemen dat zijn vader vermist was (NPO, p. 23), terwijl hij met zijn familie wekelijks in contact staat.

4.5.3.3. De Raad stelt vast dat uit voorgaande afdoende blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees die verband houdt met de rekruteringspoging door zijn paternale oom en het grondconflict tussen diezelfde oom en zijn vader.

4.5.3.4. Daarenboven treedt de Raad de commissaris-generaal nog bij in de vaststelling dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over zijn familiebanden, meer bepaald wanneer hij gevraagd wordt toelichting te geven over zijn ooms. In het begin van het persoonlijk onderhoud, wanneer verzoeker spreekt over zijn paternale oom Z.M., waarmee zijn vader een conflict had, vraagt de *protection officer* verzoeker of hij nog paternale ooms heeft die een rol spelen in zijn vluchtrelaas, waarop hij antwoordt “*nee, ik heb geen andere ooms, hij is de enige oom*”. Gevraagd of er nog maternale ooms zijn die van belang zijn voor zijn relaas, antwoordt hij wederom: “*nee ik heb geen andere ooms hij is de enige*” (NPO, p. 6). Gevraagd naar zijn reis, geeft verzoeker dan plots aan dat zijn vertrek geregeld werd door de oom langs moederszijde, K.M. (NPO, p. 10-11). Dat het niet altijd duidelijk zou zijn voor verzoeker of hij nu gevraagd werd naar zijn maternale of paternale ooms, betreft, specifiek gekeken naar voorgaande vragen en antwoorden geen dienstige kritiek, nu deze vragen zeer duidelijk werden gesteld, zij geen aanleiding geven tot verwarring en verzoeker evenmin aangaf dat hij de vraag niet leek te begrepen omwille van enige verwarring omtrent zijn ooms. Dat verzoeker enerzijds verklaart dat hij geen andere oom heeft die een rol heeft gespeeld in zijn vluchtrelaas, maar dan even later zijn maternale oom noemt die alles voor zijn vertrek zou hebben geregeld (NPO, p. 11), betreft wel degelijk een opmerkelijke inconsistentie die de nodige vragen doet rijzen omtrent de waarachtigheid van zijn verklaringen omtrent zijn familie, wat eveneens een smet werpt op de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas zoals op goede gronden aangestipt in de bestreden beslissing.

Zelfs de motieven omtrent het gebrek aan geografische kennis van Afghanistan buiten beschouwing gelaten, zijn de *supra* weergegeven voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk maakt.

4.5.3.1. Waar verzoeker nog kritiek uit op zijn leeftijdsbepaling, wijst de Raad erop dat naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 4 november 2021 verzoeker 19,2 jaar oud geschat werd met een standaarddeviatie van 1,59 jaar, hetgeen betekent dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker op die datum evengoed 17,5 jaar oud was of 19,2 jaar oud was (AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij) en reden waarom hem een voogd werd toegekend (zie *supra*). In de beslissing van de dienst Voogdij werd toegelicht dat er enkel rekening gehouden wordt met de verklaringen indien het verschil tussen de jongste leeftijd volgens de medische test en de leeftijd volgens de verklaringen niet te groot is. Omdat het verschil van 1,10 jaar als te groot werd beschouwd, werd geoordeeld dat er rekening wordt gehouden met de jongste leeftijd van de medische leeftijdstest (19,2 – 17,5), waardoor verzoekers geboortedatum gewijzigd werd naar 25 maart 2004. Zelfs rekening houdend met de ondergrens waarbij verzoeker geacht wordt 17,5 jaar oud te zijn geweest op het moment van de leeftijdstest van 4 november 2021, bekent dit dat hij bij het verlaten van Afghanistan begin 2021 reeds 17 jaar oud was. Het leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek weliswaar minderjarig was, doch niet zo jong was als hij zelf had verklaard en hij in ieder geval een half jaar later reeds meerderjarig was geworden en hij op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bijna 19 jaar was.

Verder blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker niet alleen bij de Belgische autoriteiten een andere dan zijn werkelijke leeftijd had opgegeven, maar ook dat hij hetzelfde deed ten aanzien van de Franse autoriteiten, waar hij blijkbaar opgaf geboren te zijn in 1998, wat hij naar eigen zeggen deed om er zo snel mogelijk te kunnen doorreizen.

Hoewel verzoekers verklaarde leeftijd niet van die aard is om zijn gehele asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen, dient toch te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen omtrent zijn leeftijd weliswaar de wenkbrauwen doen fronsen waar hij stelt zich hiervoor te baseren op zijn taskara. Verzoeker werd op het CGVS niet alleen gehoord omtrent zijn vluchtrelaas, maar ook omtrent zijn identiteit – waaronder zijn leeftijd – en de door hem bijgebrachte documenten, maar werd tijdens het persoonlijk onderhoud ook gewezen op het leeftijdsonderzoek waarbij verzoeker verklaarde dat hij zijn leeftijd meedeelde op basis van zijn taskara waar zijn geboortedatum op staat vermeld (NPO, p. 7: “*zo is het ook op mijn taskara de datum en geboortedatum*”). Nochtans blijkt uit zijn taskara dat er geen geboortedatum op staat vermeld, doch enkel de beschrijving bevat volgens de welke hij twaalf jaar oud was in het jaar 1395 (Stukken 10 en 11 verzoekschrift, “*Geregistreerd als 12-jarige in 1395 (2016/2017 Gregoriaanse kalender)*”). Verzoekers verklaring, dat hij zijn leeftijd zou weten op basis van zijn taskara is dan ook enigszins bevreemdend, zoals door de commissaris-generaal terecht wordt aangestipt. Dit des te meer nu hij ook aangaf niet te weten hoe exact zijn leeftijd staat beschreven op zijn taskara, maar verzoeker wel kan lezen en schrijven (NPO, p. 8), hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan naar school ging (NPO, p. 7) en het document blijkens zijn verklaringen speciaal had opgevraagd bij zijn familie naar aanleiding van zijn eerste interview (NPO, p. 4). Daargelaten de vraag naar de bewijswaarde van de voorliggende

taskara, dient te worden vastgesteld dat op basis daarvan verzoeker thans ook de leeftijd zou hebben van 19 jaar zoals bepaald door de leeftijdstest waarop verzoeker uitermate lange kritiek geeft.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift op uitvoerige wijze het gebruik van de leeftijdstest in vraag, maar gaat hiermee voorbij aan het gegeven dat de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Waar verzoeker nog van mening is dat de procedure bij de Dienst Voogdij en het beroep bij de Raad van State niet volstaan om aan de geldende internationale en supranationale standaarden te voldoen, betreft dit loutere wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

4.5.4. Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden zoals 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders', oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

4.5.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en

arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.5.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden geviséerd/vervolgd.

Verzoeker had bij het verlaten van Afghanistan begin 2021 ofwel bijna of wel reeds de leeftijd bereikt van 17 jaar. Op het moment dat hij in België aankwam en zijn beschermingsverzoek indiende, was hij ongeveer 17,5 jaar oud. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 19 jaar. Verzoeker verblijft ondertussen twee jaar in België.

Gelet op zijn leeftijd bij vertrek uit zijn herkomstland, heeft verzoeker het grootste deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in Afghanistan doorgebracht. Bovendien is verzoeker tot aan zijn vertrek in Afghanistan naar school gegaan (NPO, p. 7) en is hij er 10 jaar naar de madrassa gegaan (NPO, p. 7; Verklaring DVZ, punt 11). Verzoeker beschikt bovendien nog over een netwerk in Afghanistan en verklaart contact te hebben met zijn familie (NPO, p. 9). Er liggen geen enkele stukken voor waaruit nog maar enige indicatie kan worden afgeleid dat verzoeker geen persoonlijke verbinding met Afghanistan of de Afghaanse waarden meer zou hebben. Bij zijn aanvullende nota van 12 november 2023 voegt verzoeker één video, waarvan hij stelt dat dit zijn aanwezigheid in een

discotheek aantoon, niet meer, niet minder. Het tweede document betreft een bewijs van schoollopen voor het schooljaar 2021-2022 en ligt in lijn met het attest regelmatige lesbijwoning dat hij als stuk 8 voegt bij zijn verzoekschrift, niet meer, niet minder. Er liggen geen enkele concrete elementen voor – en de stukken gevoegd bij zijn aanvullende nota zijn evenmin van die aard om blij te geven van enige (toegeschreven) verwestering laat staan dat er op enige manier kan worden vastgesteld dat verzoeker zich niet meer zou kunnen gedragen naar de waarden en normen zoals voorgeschreven in Afghanistan en hij zich de waarden en normen die in België heersen zou hebben toegeëigend. Immers, dat verzoeker school loopt en tewerkgesteld is (stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift), toont aan dat verzoeker inspanningen levert, wat in ieder geval lovenswaardig is, maar leidt er niet toe vast te stellen dat hij hierdoor niet meer in staat zou zijn zich te aarden naar de waarden en normen vormgegeven in Afghanistan.

De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2021, *in casu* iets meer dan twee jaar, is verder niet dermate lang dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker door dit tijdsverloop dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad herhaalt dat verzoeker weliswaar nog minderjarig was toen hij Afghanistan verliet, doch dat – gelet op de concrete omstandigheden van huidige zaak – niet wordt aangetoond dat deze omstandigheid op zich zou maken dat hij zich niet langer kan conformeren aan de Afghaanse normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban. Zoals ook *supra* reeds aangestipt kan gelet op zijn leeftijd en het feit dat hij zowel naar school als naar de madrassa ging, worden afgeleid dat hij in Afghanistan een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen zijn er geen gegevens voorhanden op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn.

Er liggen voor het overige geen concrete elementen voor, ter ondersteuning voor de stelling dat verzoeker een dermate gedrag zal stellen bij terugkeer zodat hij in Afghanistan riskeert in het vizier te komen van de taliban. Evenmin concretiseert verzoeker voldoende op welke wijze zijn grensoverschrijdend gedrag een bijkomend risico zouden opleveren of hem zouden verhinderen om “het spel” te spelen.

Waar verzoeker in het algemeen nog verwijst naar de risico's bij controle van zijn sociale mediaprofielen, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen. Er liggen verder ook geen indicaties voor dat de taliban op heden kennis zou hebben van de activiteiten van verzoeker op sociale media. Dat verzoeker afkomstig is uit een plattelandsg gebied in de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat de ISKP, en het Salafistische gedachtengoed, traditioneel meer aanwezig is in Nangarhar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn

beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Verzoekers betoogt dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die tot december 2022 nog geen documenten afleverde, door de Taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de Taliban en de stukken die hij ter staving daarbij voegt (stukken 4-7), is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De Taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan”*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de Taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdentificeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de Taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de Taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Verzoekers betoogt dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nr. 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder Talibanbewind en in zijn aanvullende nota ook nog wijst op mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het Talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïdentificeerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het

Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Daarbij merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds verwijst naar informatie die van voor de machtsovername dateert en anderzijds verwijst naar dezelfde of gelijklopende informatie als onderzocht is in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

4.5.6. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota van 12 november 2023 kan niet anders doen besluiten.

Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat hij – omwille van zijn jonge leeftijd bij zijn vlucht uit Afghanistan – in het beste geval slechts een uiterst verwaterd netwerk heeft bij terugkeer waar hij niet op kan steunen en geen financiële reserves heeft, toont verzoeker nog niet aan dat hij *“als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren”* bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Zoals *supra* aangestipt, verbleef verzoeker tot zijn zestiende levensjaar in Afghanistan en beschikt hij er over een familiaal netwerk en hij toont niet aan dat hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn hoedanigheid als terugkeerder uit het Westen – die er voor zou zorgen dat hij zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak – benadrukt, wijst de Raad op wat *supra* werd geoordeeld, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen zoals die gelden in Afghanistan niet respecteert.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest *“M’Bodj”* betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest *“M’bodj” in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest *“Sufi en Elmi”* zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”* is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen

het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Zelfs als wordt betoogd dat de taliban een *“bewuste, intentionele keuze [maken] om hun restrictief beleid te blijven verderzetten, goed wetende dat Afghaanse bevolking hierdoor afziet en in een situatie van extreme armoede terecht komt”*, dan nog ontbreekt een voldoende causaal verband om te besluiten dat het risico op onmenselijke behandeling omwille van de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban die zijn gericht tegen de Afghaanse bevolking, in het bijzonder tegen verzoeker.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op de recente maatregelen van de taliban waarbij zowel ngo's als humanitaire organisaties die instaan voor humanitaire hulpverlening verboden wordt om vrouwelijke medewerkers op het terrein in te zetten, blijkt hieruit niet dat alle humanitaire hulpverlening in Afghanistan hierdoor onmogelijk is gemaakt en toont verzoeker hiermee evenmin zijn individuele omstandigheden aan dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst op intentionele wijze in een situatie van extreme armoede wordt gebracht waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voldoen.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig is, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

4.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en

477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar UNAMA, *Treatment of detainees in Afghanistan* van september 2023 waarin gewag gemaakt wordt van talrijke mensenrechtenschendingen gepleegd door de taliban tussen januari en juli 2023 doet hij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijn beweerde regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij in de bestreden beslissing. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 12 november 2023 verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Dat ISKP en NRF actief zijn in Afghanistan en in een gewapend conflict zijn verwikkeld met de taliban, wordt niet betwist en werd mee in rekening genomen in bovenstaande analyse, evenals de impact van de machtsovername op de aanwezigheid van bronnen in het land. Door louter de uitdagingen bij het verzamelen van informatie en mogelijke onderrapportering van het aantal geweldsincidenten door bronnen ter plaatse te benadrukken, daarbij onder meer verwijzend naar dezelfde bronnen waarop bovenstaande analyse gebaseerd is, toont verzoeker niet aan dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven.

4.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad nog dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.9. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat in bovenstaande analyse rekening werd gehouden met de beperkingen waarmee bronnen worden geconfronteerd bij het verzamelen van informatie en de onderrapportering die er het gevolg van kan zijn. Verder is bovenstaande analyse gebaseerd op informatie afkomstig van diverse bronnen, gaande van ngo's, VN-organisaties en EU-instellingen over nationale overheden tot internationale experts. Hierboven werd, rekening houdend met hogergenoemde beperkingen, vastgesteld dat actueel voldoende informatie beschikbaar is met betrekking tot de situatie in Afghanistan en dat deze, gelet op de diversiteit van bronnen, voldoende betrouwbaar en objectief is. In dit verband stelt de Raad vast dat ook de door verzoeker geciteerde en gehanteerde NANSEN Note 3-22 grotendeels verwijst naar hetzelfde bronnenmateriaal als hetgeen ten grondslag ligt aan bovenstaande analyse en er werd met recentere informatie rekening gehouden. In zoverre verzoeker de commissaris-generaal een te selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie verwijt, dient erop te worden gewezen dat bovenstaande analyse door de Raad gebaseerd is op een zo volledig mogelijke analyse van de diverse bronnen. Verzoeker toont niet aan dat de beschikbare landeninformatie die in aanmerking werd genomen niet voldoende objectief, actueel en nauwkeurig zou zijn in de zin van voormelde bepaling en de door hem geciteerde rechtspraak.

4.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van zijn raadsman. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO